

Arrest

nr. 215 779 van 25 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidige verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij houden vast aan hun verklaringen inzake hun problemen. Zij eisen dat deze problemen opnieuw worden onderzocht. Nog stellen zij dat hun (schoon)zussen in het beroep bij de RVV werden erkend en dat bijgevolg ook zij dienen te worden erkend als vluchteling. Met betrekking tot hun vrees ten opzichte van Afghanistan stellen zij dat zij nooit in Afghanistan zijn geweest. Daarnaast stellen zij dat zij al twee jaar in België verblijven. Met betrekking tot hun dochter vrezen zij dat hun dochter in Afghanistan geen toekomst zal hebben.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran vermits (1) hij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboorteplaats en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, (2) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn opleidingsniveau en profiel en ook de door verzoeker geschetste activiteiten in de stad Dubai niet aannemelijk zijn, (3) verzoeker daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn familiale situatie, (4) verzoeker ook het aan zijn relatie verbonden vluchtrelaas wijzigde doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, (5) het feit dat verzoeker verschillende (schoon)familieleden verzwegen heeft, verder zijn algemene geloofwaardigheid teniet doet, (6) verzoeker een gebrekkige kennis vertoont van de reden(en) waarom zijn familie indertijd Afghanistan heeft verlaten, (7) verzoekers kennis over Afghanistan te beperkt is om zijn nationaliteit aannemelijk te maken, (8) verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie en (9) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ii) verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn, aangezien (1) zij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar naam, haar geboorteplaats en haar opeenvolgende verblijfplaatsen, (2) zij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar religieuze overtuiging en etnische origine, haar scholingsgraad en de datum van haar huwelijk met Mo. Mi. en zij het aan haar relatie verbonden vluchtrelaas wijzigde op het Commissariaat-generaal, (3) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van haar verblijf in de stad Dubai, Verenigde Arabische Emiraten, (4) zij incoherente verklaringen aflegt omtrent haar familiale situatie en bewust het bestaan van familieleden in België heeft verzwegen, (5) verzoekster een gebrekkige kennis vertoont omtrent de reden(en) waarom haar familie indertijd Afghanistan heeft verlaten, (6) verzoeksters kennis over Afghanistan te beperkt is om haar nationaliteit aannemelijk te maken, (7) verzoeksters verklaringen omtrent haar verblijfsstatus in Iran als Afghaans vluchteling evenmin consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie, (8) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen verzoekers geen enkel document neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers halen aan dat: "Verweerster verwijst naar haar argumenten van eerste asielaanvraag en ze stelt dat ze toen geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoekers." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

De brief van UNHCR (stuk 3) waar verzoekers naar verwijzen, is niet gevoegd aan hun verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift grotendeels beperken tot het opnieuw aanhalen van argumenten die zij eerder in hun beroep in het kader van hun vorige procedure voor de Raad bij hun eerste verzoek om internationale bescherming naar voren brachten.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers hun eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name:

"De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging ondernemen om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een

dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Immers, in zoverre verzoekers aanvoeren dat zij misleid werden door de mensen onderweg en zij zelf het initiatief hebben genomen om op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarheid te vertellen en aldus niet betrappt werden op een leugen, slagen zij er niet een valabel argument bij te brengen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden aangaande hun identiteit, hun nationaliteit, hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, hun familiale situatie en verzoekers profiel te verklaren of te verschonen. De Raad benadrukt vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers echter hebben getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens hun gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen afleggen over hun identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van de verklaringen van verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken doen derhalve afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij omwille van hun laaggeschooldheid en de trauma's opgelopen tijdens hun leven en onderweg niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zij zich aldus lieten leiden door het advies van anderen, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor de leugenachtige verklaringen. Verder laten verzoekers na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zouden zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekers getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast werden verzoekers – zoals zij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeven – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Alwaar verzoekers nog aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties, zelfs een willekeurige beoordeling, omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een erkenning, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

(...)

Met het betoog in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker vele zaken correct beantwoord heeft, beperken verzoekers zich tot het louter volharden in verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er dient evenwel opgemerkt dat dit geen dienstig verweer is om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Alwaar verzoekers hekelen dat geen rekening werd gehouden met de originele documenten die zij voorlegden aangaande hun verblijf in Iran en Dubai, blijken verzoekers er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers thans nog verwijzen naar een brief van UNHCR waarin bevestigd wordt dat verzoeksters zussen als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden, merkt de Raad op dat er zich geen dergelijk stuk in het administratief dossier bevindt, noch aan onderhavig verzoekschrift werd gevoegd. Waar verzoekers ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

(...)

2.3.2.5. Waar verzoekers nog laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder ingaat op hun asielrelaas en de redenen waarom het rapport "treatment of returnees" niet op hen van toepassing is, dient andermaal te worden herhaald dat verzoekers, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat zij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden weerlegd of ontkracht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet aantonen en niet aannemelijk maken daadwerkelijk Iran als Afghaans vluchteling te hebben gewoond waardoor zij evenmin aantonen dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

6. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden).

In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2018, voeren verzoekende partijen aan dat verzoekster haar verwantschap met haar zussen H. en F. heeft aangetoond en de Raad heeft gesteld dat H. en F. moeten erkend worden zodat verzoekende partijen eveneens moeten erkend worden als vluchteling. Verzoekende partijen wijzen nog naar een brief van UNHCR en stellen dat verzoekster haar naam niet voorkomt in deze brief aangezien zij op dat moment voor haar vertrek naar Dubai, een Afghaans paspoort had met een Iraans visum. Voorts stellen verzoekende partijen dat zij geen leugens hebben verteld, maar zelf meteen gesteld hebben dat zij misleid werden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, het formuleren van algemene beweringen en het neerleggen van enkele documenten, zonder dat zij echter concrete en valabele argumenten bijbrengen die de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partijen stellen dat zij geen leugens hebben verteld, maar zelf meteen gesteld hebben dat zij misleid werden, beperken zij zich opnieuw tot een loutere herhaling van een argumentatie die zij al eerder aanbrachten.

Immers, zoals eerder in voornoemde beschikking werd opgemerkt, kwamen verzoekende partijen eerder al met deze uitleg op de proppen bij hun beroep bij de Raad tegen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die het Commissariaat-generaal in hun hoofdte in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam.

De beschikking van 1 oktober 2018 stelt dienaangaande het volgende:

“De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift grotendeels beperken tot het opnieuw aanhalen van argumenten die zij eerder in hun beroep in het kader van hun vorige procedure voor de Raad bij hun eerste verzoek om internationale bescherming naar voren brachten.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers hun eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name:

“De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging ondernemen om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontcrachten.

Immers, in zoverre verzoekers aanvoeren dat zij misleid werden door de mensen onderweg en zij zelf het initiatief hebben genomen om op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarheid te vertellen en aldus niet betrappt werden op een leugen, slagen zij er niet een valabel argument bij te brengen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden aangaande hun identiteit, hun nationaliteit, hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, hun familiale situatie en verzoekers profiel te verklaren of te verschonen. De Raad benadrukt vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers echter hebben getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens hun gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen afleggen over hun identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van de verklaringen van verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken doen derhalve afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij omwille van hun laaggeschooldheid en de trauma's opgelopen tijdens hun leven en onderweg niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zij zich aldus lieten leiden door het advies van anderen, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor de leugenachtige verklaringen. Verder laten verzoekers na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zouden zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekers getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarnaast werden verzoekers – zoals zij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeven – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Alwaar verzoekers nog aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties, zelfs een willekeurige beoordeling, omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een erkenning, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet

uitsrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

(...)

Met het betoog in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker vele zaken correct beantwoord heeft, beperken verzoekers zich tot het louter volharden in verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient evenwel opgemerkt dat dit geen dienstig verweer is om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Alwaar verzoekers hekelen dat geen rekening werd gehouden met de originele documenten die zij voorlegden aangaande hun verblijf in Iran en Dubai, blijken verzoekers er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers thans nog verwijzen naar een brief van UNHCR waarin bevestigd wordt dat verzoeksters zussen als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden, merkt de Raad op dat er zich geen dergelijk stuk in het administratief dossier bevindt, noch aan onderhavig verzoekschrift werd gevoegd. Waar verzoekers ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

(...)

2.3.2.5. Waar verzoekers nog laken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder ingaat op hun asielrelaas en de redenen waarom het rapport "treatment of returnees" niet op hen van toepassing is, dient andermaal te worden herhaald dat verzoekers, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat zij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden weerlegd of ontkracht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet aantonen en niet aannemelijk maken daadwerkelijk Iran als Afghaans vluchteling te hebben gewoond waardoor zij evenmin aantonen dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming." (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat in het kader van het vorig, eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen bij voormeld arrest van de Raad, nr. 200 498 van 28 februari 2018, werd vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekende partijen hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Zij slagen er niet in om, mits concrete en overtuigende elementen, de geloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen te herstellen.

4.4. Wat de ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte resultaten van een DNA-onderzoek betreft, stelt de Raad vast dat hieruit niet zonder meer blijkt of met zekerheid kan worden afgeleid dat dit stuk daadwerkelijk betrekking heeft op verzoekster, zoals verzoekende partijen voorhouden.

De (persoons)gegevens in het betreffende stuk stemmen immers niet overeen met de eerder door verzoekster neergelegde stukken en afgelegde verklaringen.

In het door verzoekende partijen aangebrachte verslag van verwantschapsonderzoek van het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen lezen we dat op 20 november 2018 *“na registratie van hun identiteit”* er wangslimvlies (speeksel) werd afgenomen van zes personen, waaronder van D.(...) R.(...), oftewel de naam (zoals die) van verzoekster, met als geboortedatum *“30.06.1993”*. Op welke wijze de identiteit van die zes individuen werd geregistreerd, wordt in het verslag evenwel niet toegelicht.

Tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster D. R. te heten en in 1993 te zijn geboren (‘verklaring volgend verzoek’ van 6 april 2018). Verzoekster voegde hier evenwel meteen aan toe dat volgens haar Afghaans paspoort, dat ze bij haar vorig verzoek om internationale bescherming neerlegde en dat zich in het administratief dossier bevindt, haar voornaam echter F. is en niet D., en haar geboortedatum 28 maart 1986, en dus niet 1993, oftewel een aanzienlijk verschil in jaren dus (administratief dossier 1^e verzoek om internationale bescherming van verzoekster, stuk 17 ‘documenten’, Afghaans paspoort verzoekster, uitgegeven op 12 maart 2012).

Ook de door verzoekende partijen in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming aangebrachte verblijfskaart van verzoekster in de Verenigde Arabische Emiraten vermeldt de naam F. (A.A.) R. en de geboortedatum 28 maart 1986. In de eerder neergelegde documenten met betrekking tot de geboorte van het dochtertje van verzoekende partijen, S.M.M., dat blijkens de documenten in 2014 in een Iraans hospitaal in Dubai werd geboren en niet in Afghanistan zoals verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, wordt eveneens als naam van de moeder, verzoekster dus, F (A.A.R.). vermeld (administratief dossier 1^e verzoek om internationale bescherming van verzoekster, stuk 17 ‘documenten’, documenten met betrekking tot de geboorte van het kind). Tevens maakt de oude verblijfskaart van verzoekster melding van de naam F.R. en de geboortedatum 28 maart 1986.

Alle door verzoekende partijen neergelegde documenten met betrekking tot verzoekster vermelden, zo wordt vastgesteld, de naam F. (A. A.) R. en als geboortedatum 28 maart 1986. Verzoekende partijen leggen echter niet één stuk neer waarop als naam van verzoekster D.R. en als geboortedatum 30 juni 1993 staat vermeld, oftewel de gegevens zoals vermeld op het ter zitting neergelegde verslag van een DNA-onderzoek.

Aldus staat, gelet op het voorgaande, niet (met zekerheid) vast dat het ter zitting aangebrachte resultaat van een DNA- onderzoek, waarmee verzoekende partijen verzoeksters familiale situatie en familieband vergeefs trachten te staven, daadwerkelijk betrekking heeft op verzoekster.

In dit verband dient nog te worden benadrukt dat verzoekende partijen, zowel verzoekster als haar echtgenoot, thans verzoeker, in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming betraapt werden op talrijke uiteenlopende en frappant tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen, zoals o.a. hun naam, geboorteplaats- en datum, vorige en opeenvolgende verblijfplaatsen, verzoeksters religie en etnische origine en verzoekers profiel. Bij hun eerste verzoek om internationale bescherming verhinderden, zo stelde de Raad bij voornoemd arrest in navolging van de commissaris-generaal vast, de verzoekende partijen door het afleggen van leugenachtige, bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen, een duidelijk zicht te bieden op kernelementen van hun asielaanvraag, namelijk hun identiteit, nationaliteit, familiale situatie en hun verblijfplaatsen voor hun komst naar Europa. Verzoekende partijen -zo werd eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld- vertelden niet de waarheid over o.a. hun werkelijke nationaliteit(en), identiteit en verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen, zoals op elk ander verzoeker om internationale bescherming, rust.

4.5. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet op die betreffende resultaten van het DNA-onderzoek steunen teneinde verzoeksters beweerde familieband met haar zussen H. en F. als bewezen te beschouwen.

In dit verband dient bovendien met klem te worden benadrukt dat door de Raad geenszins in het verleden werd geoordeeld dat verzoeksters vermeende zussen H. en F. als vluchteling zouden moeten worden erkend, zoals verzoekende partijen geheel verkeerdelijk voorhouden.

In zoverre verzoekende partijen hiermee doelen op 's Raads arrest nr. 196 233 van 6 december 2017, waar zij eerder al bij hun eerste verzoek om internationale bescherming naar verwezen, leert een correcte lezing van dit arrest dat de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag die het Commissariaat-generaal in hoofde van H. en F. in het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming nam, door de Raad werden vernietigd, en hun zaak werd teruggezonden naar het Commissariaat-generaal. Nergens werd, in weerwil van verzoekende partijen hun algemene verzuchtingen, door de Raad geoordeeld dat H. en F. als vluchteling moeten worden erkend. Verzoekende partijen slaan hier aldus de bal volledig mis en hun betoog kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. Betreffende het ter terechtzitting bij aanvullende nota aangebrachte document van UNHCR wordt vastgesteld dat, zoals verzoekende partijen bovendien zelf uitdrukkelijk aangeven, noch verzoeksters naam, noch die van verzoeker op dit document voorkomt, ongeacht hun uitleg hiervoor. Dit document is ter zake dan ook niet dienstig.

4.7. De Raad verwijst tot slot naar de grond in de beschikking waar wordt overwogen:

“De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.”

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS